UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...

Ortega, Cristóbal de

Lugduni, M.DC.LXXX.

5. Vltima conclusio contra præfinitionem actus liberi non supponentem, sed concernentem scientiam mediam, & auxilia efficaciæ benignæ, præcedentium confirmatio, & vindicatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-94285

Visual Library

ab effectu abſolute libero abſolute non pendet : ergo , nec præfinitio per illam ſcientiam ſpecialem mediam ſub hypotheſi illa poterit ratione dependentiæ ſcientiæ mediæ , cui , etiam ſua eſſentia , innititur à conſenſu abſoluto pendere : quare eius neceſſitas : & connexio abſoluta omninò ſimplex abſoluta , & antecedens eſſe conuincitur , nullatenuſque in ſui poſitione abſolutam effectus præfinitionem ſupponens , ab ea've dependens. Huic à priori euaſionis huius impugnationi notata certam. 2. num. 7. præmiſimus, eique innititur efficax argumentum ab abſurdis à noſtro Vaſquez notatum ; ſi ex eo , quod ſub vna hypotheſi effectus contingenter conditionatè , & eſſet , & præuideretur , principia alia neceſſaria , nec indifferentia ad vtrumvis extremum liceret abſque læſione libertatis in ſtatu abſoluto ad illum producendum adiungere:vel peſſima illatione ex contingentia conditionata ſub illa hypotheſi,eandem ſub alia conditionate inferre : quod & nos attigimus loco citato : inſtantiam verò aduerſariorum ex præceſſione abſoluta ſcientiæ mediæ, ex qua ordine ſaltem prædeſtinatiuo conditio , ſeù auxilium purificatur,& à Deo confertur retulimus ibidem.

CERTAMEN V.

Vltima concluſio contrà præfinitionem actus liberi non ſupponentem , ſed concernentem ſcientiam mediam , & auxilia efficaciæ benignæ , præcedentium confirmatio , & vindicatio.

1. Sit tertia , & vltima concluſio : ſcientiam mediam actus liberi , & efficaciæ benignæ , ſolumque ab extrinſeco talis , non ſupponens, ſed ſolum pro poſteriori ad futuram concernens præfinitio quia ex comprehenſione ſuæ omnipotentiæ claudentis auxilium aliquod ſaltem , benignæ efficaciæ , cui voluntas non reſiſtet quare , & eiuſmodi præfinitio de ſe & natura ſua ſolum à Deo concipi poſſit,atque à Deo auxilij eiuſmodi efficaciæ præuiſionem , ſeù ſcientiam mediam ad eius electionem debeat expectare, cum effectus ita præfiniti libertate pugnat. Hæc concluſio affinis ſecundæ iam probatæ eſt : cui tamen præfinitionis ſolummodo regulatæ per ſcientiam mediam Aſſertores , contra quos ea concluſione ſecunda pugnauimus , per inaduertentiam contradicunt ; cum ab vna præfinitione ad aliam legitima (me iudice) illatio ſit : ſiquidem , & præfinitio hæc natura ſua ſcientiam mediam , & auxilia efficaciæ benignæ , eorumque electionem concernens , licet non ſupponens , natura etiam ſua libertatis effectus æquam curam habet , eique æque tandem connexa eſt ; atque per ſcientiam mediam regulata præfinitio : quare , & benignæ efficaciæ auxiliorum (quæ abſolute , caſu purificationis abſolute auxiliorum,à conſenſu abſoluto libero pendent , poſſuntque proinde impediri , ne fuerint iuxtà eos Doctores) non adfuturo , abſolute conſenſu libero, neque ea præfinitio haberi à Deo poſſet : quare , & à negatione huius ſolummodo concernentis , nec ſupponentis ſcientiam mediam præfinitionis , & præfinitio illam natura ſua ſupponens confutatur. Hinc conſtat iiſdem , quibus impugnata hactenus eſt regulata per ſcientiam mediam præfinitio , & hanc ſcientiæ mediæ connotatricem impugnari ; & contrà iiſdem quibus hanc impugnari illam. Huius ergò quare , & vtriuſque impugnationem , quam Herize contra præfinitiones vniuerſim adiecit citata d. 23. quia nequit eſſe potentia abſoluta indifferens ad vtrumque extremum abſque decreto indifferenter concurrendi ad vtrumvis. Hoc autem decretum (quomodocunque explicetur) applicatiuum efficaciter , quatenus ex parte Dei , eſt , omnipotentiæ voluntati creatæ , vt ea pro libito ſuo ad vtrumuis extremum vtatur : ergo pugnat cum præfinitione , & voluntate antecedenti efficaci Dei , ex parte Dei adhuc , de altero ; nedum omninò & abſolute efficaci atque eſſentia ſua infruſtrabili de vno extremo à voluntate eadem apponendo , & ſubinde incompoſſibili cum extremo altero huic oppoſito , ſiue contrariè , ſiue contradictorie , etenim voluntas hæc eſt : ex memet decerno efficaciter , vt abſolutè , & irreſiſtibiliter ſit conſenſus voluntatis ; illa verò : ex memet efficaciter applico , & ſubdo omnipotentiam meam voluntati , vt ea pro libito vtatur ad conſenſum , vel ei oppoſitum ; quod idem ipſum eſt , volo efficaciter ex parte mea , vt conſenſus ſit abſolutè & determinatè à voluntate ; ac ſimul volo efficaciter ex parte mea , vt ſit , vel non ſit à voluntate : quæ apertè ſibi inuicem contradicunt. Hoc argumentum omnes præfinitiones effectuum liberorum quouis modo excogitatas refellit.

2. Generaliter etiam refelluntur ex pluribus Patrum teſtimoniis , quæ produximus tom. 1. de Deo vno d. 1. quæſtion. 3. dum ab auctoritate Patrum decreta prædeterminatiua recens Thomiſtica , & Dominicana confutaremus : quibus propterea repetendis hic abſtineo , præter vnum vel alterum : quale illud erat Damaſceni 2. de fide cap. 30. pro Dei Præſcientia, quam voluntas eius etiam erga bona extenſiore. *Præſcit enim* (inquit) *ea etiam , quæ in noſtra poteſtate , & arbitrio ſita ſunt , at non item ea præfinit. Nec enim vitium admitti vult : nec rurſus virtuti vim affert.* Vbi de efficace voluntate , quam Deus de ſe habeat noſtræ actionis honeſtæ , loqui conſtat : quia inefficaciter honeſta omnia , quæ agimus vult : Damaſceno ipſo non ſolum non ignaro , ſed teſte frequentiſſimo vt vidimus , dum de ſalutis omnium voluntate inefficaci , & ſerio deſiderio diuino ageremus. Secundò , quia ſola efficax abſoluta voluntas Dei vim actioni noſtræ afferre poteſt ; quam ideò reiicit ; non autem inefficax illa , quam ideò erga actionem eam noſtram in Deo admittit : ergò non ſolum voluntatem efficacem actionis noſtræ honeſtæ , quia libera eſſe debet , ac ſubinde alterius cuiuſcunque liberæ reiicit vniuerſim à Deo ; ſed & argumento , quod perſecuti hactenus ſumus ab exerſione libertatis reiiciendam neceſſario demonſtrat : omneſque ſolutiones aduerſariorum ex principio remoto , nec immediatè influxiuo mediorum de ſe indifferentium , benigna efficacia, & reliquas præcludit Chryſoſt homil. 12. ad Hebr. *Non antecedit ſua voluntate noſtras , ne noſtrum lædatur arbitrium* voluntate vtique efficaci , ob eadem , quæ pendimus in Damaſceno. Auguſt. 3. de libero arbitrio c. 18. *Si laborioſum eſt omnia mandare memoriæ hoc breuiſſimum* (quaſi aphoriſmum Theologicum & Catholicum) *tene , quæcunque iſta cauſa eſt voluntatis noſtræ* (an remotas excludit ?) *ſi non poteſt ei reſiſti , ſine peccato ei ceditur* , quia vtique ſine libertate , quod & actionibus cunctis ex cauſa cui reſiſti non poſſit , (vt ex præfinitionibus earum efficacibus) omninò euenire eſſe nequit. Hieronymus epiſtola ad Damaſcen. de filio prodigo libertate arbitrij donatum hominem ait , vt viuat *non ex imperio Dei* (imperioſo voluntatis eius nutu , ſcilicet ex quo aliud agere nequeat) *ſed ex obſequio ſuo* : id eſt , *non ex neceſſitate , ſed ex voluntate.*

3. Vltima negantis vniuerſim ſententiæ tribus concluſionibus membratim ſtatutæ probatio è dilucida aduerſantium oppoſitionum ſolutione petenda eſt : inde enim clarebit aduerſarios hac in re noſtros , noſtræ tamen ſcholæ commilitones , gratis , ſaltim à nobis , ſors à principiis eius communibus , & conſequentia deficere : maximè , cum nihil à ratione niſi ex vtriuſque communium principiorum impenetratione , apparentia aliqua opponant. Ab auctoritate verò nihil , niſi Thomiſtico ſenſu , & intelligentia pro decretis eorum prædeterminatiuis productum , atque ab his ipſis noſtris diſiectum : quare , & nunc eorundem ſolutionibus adhibitis euaneſcent. Primo opponunt illud Iſaiæ 46. *Omnis voluntas mea fiet*. Pſalm. 113. *Omnia quæcunque voluit fecit* , quæ , cum ſemper , & de lege euenire dicantur , ex naturali connexione voluntatis Diuinæ cum obiectis creatis volitis , (quæ efficacis ſolùm voluntatis Dei propria eſt) fieri à Deo dicuntur. Nec dici poteſt de immediatè exequente voluntate

efficaci Dei eſſe ſermonem: ſiquidem, & noſtræ efficaces executiuæ voluntates, qua tales, id etiam habent: vt nunquam careant effectu: quare nulla propria Dei, ac voluntatis eius laus eſſet eis teſtimoniis contenta, ſi de immediata executiua Dei voluntate efficaci ſermo foret. Nec de ea in noſtris principiis ſermo eſſe poteſt: cum reſpectu effectuum liberorum decretum indifferenter concurrendi, quod ſolummodo cum effectus libertate componi poſſe fatemur, proximum executiuum ex parte Dei ſit: ergo de efficaci intentiua voluntate Dei eis locis eſt Sermo, ſiue præfinitione. Certè hoc argumentum neceſſitatem potius probat, quam poſſibilitatem præfinitionis pro Dei arbitrio concipiendæ, vt creata fiant: ſi enim creata aliqua abſque Dei præfinitione ex ſola inefficaci voluntate fieri à Deo poſſunt, vt ij fatentur: ergò, quod Deus omnia quæcunque vult faciat, non arguit quod ex voluntate efficaci ea faciat, nec voluntatis, qua creata, quæ vult facit, intrinſecam volitis, & creatis connexionem. Inſtas pleraque, quæ quidem non perfunctorie, ſed ſerio, atque aliqualiter, etſi non omnimode, efficaciter tamen non abſolutè efficaciter, ſed ex parte ſua, & inefficaciter abſolute Deus voluit in cælo, & in terra facta non ſunt: vt patet in recta vita, & ſalute æterna præſcitorum. Ergo voluntas, de qua verificatur facta à Deo omnia, quæ voluit, efficax abſoluta eſt.

4. Hæc inſtantia plus probat, quam aduerſarij intendant de actibus liberis: nempè omnes ex efficaci Dei intentione apponi debere. Reſpondeo ergò ſermonem eſſe de voluntate Dei abſolutè inefficaci, aſt ex parte Dei, ſeu quatenus ex parte Dei eſſe poteſt, abſque læſione libertatis efficaci, & vehementi, quantum poteſt, ſatiſque eſt, vt effectus de facto obtineatur: cuiuſmodi eſt ardentior intentio, ac deſiderium vehementius, quod Deus de iuſtitia, & ſalute æterna prædeſtinatorum, quam præſcitorum habet; ex qua ad media, & auxilia congrua, quibus finalem iuſtitiam, & ſalutem obtinendam de facto, ſi darentur, præſciuit paranda & conferenda, etſi non neceſſitate, determinetur: quia eorum effectuum efficax abſolute intentio non eſt, vehementiùs tamen impellitur, quia quantum (ſalua effectus intenti libertate cum efficaci abſolute voluntate Dei incompoſſibili) ex parte Dei efficax magis eſſe poteſt erga iuſtitiam, & ſalutem prædeſtinatorum quam erga reproborum iuſtitiam, & ſalutem; etſi ſeria Dei, & efficax voluntas ſit, vt citato loco docuimus, & inſtantia ſupponit: mouet enim Deum ad auxilia, & media præſcitis præſtanda, quibus in iuſtitia decedere, ac æternam ſalutem conſequi poſſent; aſt non adeò efficax, ex parte adhuc Dei eſt, atque haberi ab ipſo poteſt: vt ex effectu electionis mediorum demonſtratur: quæ etſi ſufficientium de ſe electio ſit, & habiturorum effectuum, ſi præſcitorum abuſus, & voluntatum ipſorum defectus abeſſet; tamen eorum auxiliorum, ac mediorum non eſt quibus & voluntatum, & præſcitorum abuſus, & defectus certò abeſſet: & hanc quidem ſolutionem eis Textibus germaniorem iudico ea; quæ communiter à noſtræ negatiuæ ſententiæ Patronis adhibetur: nempe ea teſtimonia de voluntate mediorum, ſeù prædeſtinatione Dei ad liberos effectus iuſtitiæ, & ſalutis in cælo & in terra factis, obtentiſque à Deo in hominibus intelligi debere: ſunt enim expreſſa de omnibus à Deo in cælo, & in terra factis, & volitis in ſe ipſis: in quibus iuſtitia, & ſalus prædeſtinatorum planè continentur: iudico etiam ſolutionem hanc doctrinæ verioris, vt de ſe patet, atque ex dicendis contr. 7. de prodeſtinatione, clarius adhuc patebit.

5. Opponunt rurſus; *ſubeſt tibi, cum volueris poſſe*: non vtcunque, ſed indefectibiliter, atque irreſiſtibiliter, ab alio: vt Heſter 13. dicitur; *non eſt, qui poſſit reſiſtere voluntati tuæ, ſi decreueris ſaluare Iſraël*. Ne autem ex materia, & occaſione, qua dicta hæc ſunt, facile reſpondeas: impotentiam reſiſtendi voluntati Dei hic aſſertam non eſſe, quoad liberas hominum voluntates, & effectus inde ex liberis voluntatibus eorum præciſe apponendos: ſed de voluntate Dei ſua potentia contra obſtinatam Holofernis voluntatem de Iſraëlis perditione vtentis: audi Auguſtinum de animæ ſalute ipſius arbitrio demum à Deo commiſſa in hæc ſcribentem de corrept. & gratia cap. 14. *volenti Deo ſaluum facere nullum humanum reſiſtit arbitrium*: quæ tametſi de facto ſint, cum tamen generaliter dicta ſint, regulam generalem continent: quæ defectum ſalutis in quouis (vel vno) quem Deus ſaluum facere velit, cum voluntate Dei de ipſius ſalute inconiungibilem demonſtret: vnde à nemine, quem Deus ſaluum facere velit reſiſti de facto, imo nec reſiſti poſſe aſſeri merito debeat: id autem voluntati ſoli efficaci Dei ratione intrinſecæ efficaciæ, & connexionis cum ſalute volita poteſt conuenire. Reſpondeo: voluntati Dei quantum ex parte Dei efficax eſſe poteſt, efficaci de cuiuſque ſalute nullius, (vnius adhuc) arbitrium reſiſtere poſſe poteſtate, ſeù poſſibilitate conſequente: idque ſtata certa regula, & lege: quia in Dei voluntate, & poteſtate media, quibus de facto à ſingulis, & omnibus (quantumvis rebellis voluntatis homo aliquis ſit, & ſine figmento rationis cogitetur) ſalutem obtineat: atque ad ea, vel præcognita ante voluntatem illam efficacem, quantum ex parte ſui efficax eſſe poteſt, ab ipſo concipiendam, vel certè ante eorum electionem cognoſcenda, ex eiuſmodi efficacia intentionis de facto ſemper mouetur Deus: eaque electione antecedenter ad arbitrij creati vſum poſita, aut ponenda, eſt arbitrio creato reſiſtentia impoſſibilis poteſtate conſequente: cuius ſolum aduerſam impoſſibilitatem, vt Auguſtinus nobis à ſe oſtendi monſtraret, dixit: *nullum humanum reſiſtit arbitrium*: vt ex facto ipſo reſiſti à nobis voluntati Dei poſſibilitate conſequenti doceret; ne, ſi reſiſti ab arbitrio humano voluntati Dei non poſſe abſolute diceret, & decipi facile poſſemus, & ſibi contradicere videretur, tot locis aſſerenti, voluntati Dei reſiſti abſolutè poſſe, quot ex ipſo citata controu. 3. d. 3. quæſt. 2. & alibi, cum ea, tum præſente controuerſia retulimus.

6. À ratione arguunt tertiò. Poteſt Deus promittere, imò & de facto promittit nobis noſtra bona opera abſque præiudicio libertatis eorum: Ezech. 36. *faciam vt in præceptis meis ambuletis*. Vnde Auguſtinus 11. de prædeſtinatione ſanctorum. Proſper 9. gent. aiunt; *Deum illa promittere facturum ſe, vt faciant, quæ iubet vt fiant*. Ergò & poteſt bona noſtra præfinire. Probatur conſequentia. Non minus connectitur intrinſecè, & eſſentia ſua promiſſio Dei cum abſolutè promiſſis ex prædicato fidelitatis, quam præfinitio cum abſolutè præfinitis ex prædicato efficaciæ: promiſſio autem abſolute promiſſum antecedenter poſitum, ac præuiſum abſolute non ſupponit: ſicuti, nec præfinitio abſolute præfinitum. Alioqui Prophetia, nec promiſſio niſi illuſoria foret: quare vel vtraque, vel neutra, ratione ſcientiæ mediæ de conditionato contingenti, quam concernit natura ſua, vel ſupponit, vel benignæ mediorum efficaciæ quibus vel exequendum abſolutè præfinitum eſt, vel præſtandum abſolutè promiſſum cum huius libertate componetur. Reſpondetur facile negando antecedens, quo admiſſo (quidquid nonnulli incaſſum effugij tentent) negari conſequentia nequit. Id Iſaiæ loco minime probatur: quia non quod nos facturi ſumus, ſiue bona noſtra opera, ac ſubinde libera Deus ibi promittit: nec illæſa libertate noſtra promittere poſſe, ſed ſolum ex parte ſua, vt in præceptis eius ambulemus, ſeù bona opera exerceamus: cui promiſſioni ſatisfacit, auxiliorum, quæ efficacia, vel prænouit, vel ante eorum electionem nouerit, electione, atque abſoluta donatione: ad quam ſolum ex intrinſeco promiſſioni ſuæ prædicato fidelitatis tenetur: quodque de ſe antecedentem poteſtatem ad bene operandum vel ſecus voluntati creatæ relinquit. Nec plus aliquid Auguſtini, & Proſperi verba ſignificant.

7. Obiicit à ratione etiam Arrubal: quiuis homo habens in ſua poteſtate media, quibus fundamenti à paritate efficacis noſtræ voluntatis de opere libero alterius diſiectio ſi adhibeantur, de facto conſequatur, quod ab alterius etiam libertate pendet, eaque in ſua poteſtate habere prænouit, poteſt cordatè id, quod ab alterius libertate conſequendum, & conſequendum ſub eis mediis prænouit

efficaciter intendere (v. g. Panem à Piſtore pretio exhibito ab intendente qui in ſuo illud marſupio habet, & nouit) quin alterius efficacia intentionis ſuæ libertati alterius, necdum abſolute exercitæ, ſed poſterius natura exercendæ officiat: Aſt Deus, & habet, & ſe habere prænoſcit, media quibus ſi adhibeantur de facto à noſtra libertate conſenſum ac bona opera obtinebit: ergo, & poterit cordatè illa efficaciter intendere, quin intentionis eius efficacia eorum libertati, necdum abſolute exercitæ ſed poſterius natura exercendæ officiat. Negari à Vaſquez antecedens à nonnullis refertur: quia efficaciam intrinſecam reſpectu panis nunquam fore putat, ſed ſolum reſpectu electionis, & exhibitionis pretij, verius antecedente admiſſo, negatur conſequentia, quia intentio noſtra, quantumvis efficax, non connectitur natura, & eſſentia ſua, cum extrinſeco effectu efficaciter volito, (maxime, ſi ab alterius voluntate pendet) ſed irritari potius, atque abſque illo eſſe abſolute poteſt: quare neque vllam affert voluntati alterius neceſſitatem. Diuina vero intentio efficax connectitur intrinſecè, ratione efficaciæ ſuæ, cum obiecto quouis volito, ſine quo eſſe non poteſt: ac proinde infruſtrabilis natura ſua eſt, & libertati voluntatis alterius, à qua effectus pendeat, omninò repugnat, & huius generis efficaciam intentioni creatæ reſpectu effectus extrinſeci negatam ſolum à Vaſquez puto; admiſſam vero reſpectu electionis mediorum non eiuſdem omninò generis, ſed affinem: quæ ad hanc efficaciter intendere cogit, quin ad eam libertatem ipſi relinquat, ſed naturalem cum illa habeat connexionem: ac proinde ſit naturaliter infruſtrabilis; non autem abſolutè, & omninò infruſtrabilis, ſicut efficacia voluntatis, & intentionis diuinæ: cum creata efficacia intentionis poſita poſſit adhuc Deus electionem mediorum abſolute impedire, & ipſa effectu electionis fruſtrari.

8. Denique difficilior obiectio à paritate ſcientiæ mediæ quæ conſenſum liberum abſolutum naturæ prioritate, abſque libertatis eius præiudicio antecedit, ad præfinitionis, ſaltim ſcientia ipſa media regulatæ, poſſibilitatem deſumpta plus ſatis à nobis diſiecta eſt certam. ſecundo à numero ſeptimo & octauo toto, eſt enim conſequentia à principio, nec de ſe, nec, vt coniuncto cum purificatione conditionis, intrinſecè connexo phyſicè cum abſoluta effectus futuritione, imò nullatenus conducente, iuuantene proximè, vel remotè motionem intentionalem purificatæ conditionis, ſiue auxilij, ad abſolutam conſenſus, ſiue effectus futuritionem, ſed impertinenter prorſus ad id ſe habentis, ſolumque logicè connexi cum abſoluto effectu, illumque abſolute ſupponentis; ad principium, non ſolum vtcunque conducens ad abſolutam effectus, ſeù conſenſus futuritionem, ſed intrinſecè, & eſſentia ſua phyſicè, ac metaphyſice connexum cum ipſa, & quod abſque illa, pro poſteriori naturæ, & cauſalitatis poſita, ſeu apponenda, eſſe in ſe omnino repugnet: quale principium præfinitionem effectus liberi eſſe (de qua diſputamus) oſtenſum ſatis à nobis eſt certam. 1. ex quibus omnibus apertè concluditur ordinem prioris, & poſterioris intentionis electionis mediorum, & executionis reſpectu creatorum effectuum liberorum, ſi de intentionibus effectus liberi determinati ſit ſermo, in voluntatibus ſeu affectibus diuinis omninò eſſe impoſſibilem: ſiquidem intentio omnis efficax Dei, ſeù præfinitio, decretumque omne conſenſum, ſeu effectum creatum liberum quouis gradu prioritate naturæ antecedens, cum huius libertate pugnare euicimus: ac proinde de ſubiecto non ſupponente eſſe, falſamque ideò affirmantem ſententiam oſtendimus.

QVÆSTIO III.

An ſit præfinitio de effectu libero diſiunctim, & vage, poſſibilis, ac ſubinde inter eam, & executionem ordo.

HOc vnum in diſputatione hac de voluntatibus diuinis in quibus intentionis, & executionis ordo cogitari queat, examinandum reſtat. Nam & voluntates efficaces Dei conditionate ex parte obiecti de liberis actibus abſolutè præfinitis, in præfinitione hac de effectu libero diſiunctim, hoc nimirum, vel illo præſtando, continentur, vt ſupra vidimus, moxque vlterius explicabimus, quare nihil vtilius, & ſubtilitatis Theologicæ decreto ſeu præfinitione hac ex parte obiecti diſiunctiua exactè diſcuſſa deſiderabitur.

CERTAMEN I.

Præfinitio, ſeù intentio efficax vaga, ſiue de affectu libero diſiunctim, male à nonnullis, abſurdiſque conſequentiis, & aſſeritur & negatur.

1. PRæfinitionem hanc ex parte obiecti liberi præfiniri vagam negant docti ſcholaſtici Magiſtri ex vtraque ſchola Thomiſtica, & noſtra, & ſimiliter Dominicana. Soarez 3. de auxiliis cap. 17. num. 2. & 14. & 1. p. lib. 1. de prædeſt. c. 13. à num. 4. ad 6. incluſiuè & lib. 3. cap. 10. num. 3. Zumel tom. 1. variarum pag. 360. & 361. Ledeſma de auxiliis a. 9. pag. 173. prob. 5. pag. 179. colum. 2. Aluarez 2. de auxiliis d. 15. num. 4. Herize, cum tract. 1. de ſcientia d. 7. tum tract. 3. d. 23. qui cum aliis etiam Recentioribus citatur ab Arriaga tom. 1. de Deo vno, tract. de prouidentia, diſputat. 35. ſect. 7. ſubſection. 1. num. 71. §. *Quod ſi dicas.* Albertin. tom. 1. quæſtion. ſeu corollar. 3. Theolog. ex 4. princip. Philoſoph. Alarcon tract. 4. de prædeſtinat. cap. 7. § 2. à num. 36. Horum argumenta ad duo capita redigi poſſunt. Alterum imperfectionis, quam eiuſmodi præfinitio Deo affert, vel ſupponit: cui præſertim Herize, & Recentiores ab Arriaga innominati nituntur: quia putant ſupponere neceſſario in Deo ſcientiam vagam, ſiue de hoc, vel illo obiecto confusè, & indeterminatè, ſiue ſolum ſecundùm rationem aliquam communem propoſitis, nec diſtincte indiuiduantibus differentiis cognitis; ac rurſus huius, vel illius voluntatem efficacem puerilem, perplexæque determinationis, & ſuſpenſam indicant, vt cum ignarus, ac determinationis, & concilij inops infans vel pomum vel imaginem, aut ouum ſibi à Matre dari efficaciter vult, & lachrymis poſcit: ſed hæc quidem argumenta, æquè inefficacem vagam, ſeù de quouis effectu diſiunctim hoc vel illo, atque efficacem, tam de neceſſariis, quam de liberis (de quibus nunc) effectibus, hoc vel illo impugnant: ſiquidem ſiue efficax ſiue inefficax voluntas Dei, ſiue de effectu libero, vel neceſſario, hoc, vel illo, ſit & ſcientiam obiecti amandi debet ſupponere, & dignam Deo determinationem voluntatis ſuæ, à qua perplexitas, & ſuſpenſio omnis ex concilij, & determinationis inopia orta abſit: debet habere: quod autem de effectu, etiam libero, diſiunctim voluntatem inefficacem imò ſeriam, atque ex parte Dei aliquatenus efficacem debeant omnes admittere conſtat ex Dei præceptis, quæ de indiuiduis actionibus non determinaꝑ

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN